

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: T. C., nar. ..., státní příslušnost
t. č. pobytem

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-24/ZA-ZA11-ZA17-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-24/ZA-ZA11-ZA17-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Podle napadeného rozhodnutí bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci je snaha vyhnout se nástupu na povinnou vojenskou službu, náboženské vyznání, etnický původ a obava ze zabití teroristickou skupinou islámský stát.
3. Po posouzení tvrzení žalobce dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce dle žalovaného uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace.
4. Žalovaný následně nedospěl k závěru, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Svou vlast žalobce opustil jako student v říjnu roku 2015 se všemi legálními náležitostmi, aby mohl ve dlouhodobě setrvat. Studium dokončil v roce 2016 a chtěl pokračovat v magisterském programu studia, do České republiky přicestoval za prací v říjnu roku 2016 a do hnutí vstoupil v listopadu téhož roku. V červnu roku 2017 odjel do navštívit tureckou ambasádu a vyřídit si nový cestovní pas, jeho vízum však propadlo dne 8. 7. 2016. O této doby se žalobce vědomě pohyboval ve státech EU ilegálně a setrval zde takto až do svého zadržení českou policií v Židlochovicích u Brna při náhodné lustraci jeho osoby dne 21. 11. 2017. Během této doby žalobce neměl snahu svou pobytovou situaci jakkoliv řešit. Jeho azylová žádost se datuje ke dni 8. 1. 2018, kdy byl na území České republiky již dva roky. Nadto všechno pak vystupuje nechuť žalobce se do navracet již bezprostředně před jeho vycestováním z v roce 2015 a neochota nastoupit na povinnou základní službu již za jeho života v, tedy v době, kdy byl
5. Žalovaný se dále zabýval možností pronásledování žalobce pro jeho původ. Konkrétní životní příběh žalobce neodpovídá tomu, že by měli být v pronásledováni či vystaveni hrozbám vážné újmy, stejně tak tomu neodpovídají obecné informace. Žalobce pouze uvádí obecná tvrzení, klišé a stereotypy, jeho výpověď se pak zúžila pouze na to, že během výuky ve škole nemohl mluvit Tato okolnost je dle žalovaného nepatřičná a nepovažuje ji tak za zásah do pole lidských práv takového rozměru, aby se dalo přistoupit k udělení azylu či doplňkové ochrany. K obecné situaci pak žalovaný uzavřel, že není v vystupňována do podoby pronásledování či vážné újmy.
6. K obavám žalobce z státu žalovaný uvedl, že je bezpečná zcela stabilní země co do celkové situace, která bojuje s terorismem a brání turecké občany před touto hrozbou jako jakýkoliv jiný a řádně fungující stát.
7. Ohledně obavy žalobce z povolání k výkonu základní vojenské služby v armádě žalovaný konstatoval, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud se povinnost týká všech obyvatel země. Ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení azylu.

8. Stran obav z důvodu pronásledování kvůli konverzi žalobce k hnutí, žalovaný konstatoval, že v převládá, což samo o sobě neznamena, že by ostatní náboženské komunity byly jakkoliv potlačovány. ústava garantuje svobodu svědomí, náboženství, přesvědčení, vyjadřování a uctívání. Všichni občané jsou si v tomto rovni. Žalovaný se snažil zjišťovat informace o náboženské komunitě v, ale ve veřejném prostoru při spojení s tímto státem se žádné nevyskytují, a to ani v tureckém mediálním prostoru, což je způsobeno tím, že zde toto hnutí nepůsobí nebo je natolik marginální, že se nijak neprojevuje.
9. Taktéž žalovaný nespatriil důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť v České republice nebyl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce.
10. Na situaci žalobce ani nedopadá § 14 zákona o azylu, žalovaný neshledal skutečnosti pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že ani existence rodinných vazeb žalobce na území České republiky nelze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003, nebo ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011, považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů a nelze dovodit, že by situace žalobce byla jakkoliv výjimečná, či zvláštního zřetele hodná.
11. Žalovaný také nepřistoupil k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť neuvedl, a ani žalovaný nenalezl na základě zpráv o Turecku žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se dále vyjádřil k tvrzením žalobce ohledně jeho náboženského vyznání a splnění si občanské povinnosti ke státu v podobě výkonu základní vojenské služby a dospěl k závěru, že podmínky výkonu vojenské služby a tresty za její nenastoupení nejsou v vyhoceny do podob nelidského zacházení, trestání či přímo mučení člověka. Výkon této povinnosti není nastaven jakkoliv diskriminačně co do rasových, náboženských či jiných prvků. V praktické rovině jsou pak spojeny s negativními jevy, které lze pozorovat u většiny armád světa.
12. V případě žalobce nepřistoupil žalovaný ani k udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.
13. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný jeho azylový příběh do jisté míry dezinterpretuje, neboť žalobcem uváděné důvody – národnost, náboženské přesvědčení a odmítání vojenské služby nelze posuzovat izolovaně, ale v jejich vzájemné souvislosti. Dle žalobce je sice pravdou, že povolání do armády ještě samo osobě nepředstavuje relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany, nicméně v určitých případech tomu tak být může, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 9. 6. 2008, sp. zn. 5 Azs 18/2008). Žalobce je přesvědčen, že žalovaný v jeho případě provedl obecné a paušalizující hodnocení, které ignoruje specifickou situaci, v níž se zejména z náboženských důvodů žalobce nachází. Žalovaný se měl obavou žalobce z výkonu vojenské služby mnohem podrobněji zabývat a posoudit jednak otázku, jaký trest by žalobci mohl v případě nenastoupení do armády hrozit a zda tento trest není nepřiměřený, jakož i otázku, zda by případný výkon vojenské služby nemohl zahrnovat

podílení se na páchání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti. Žalobce dále nesouhlasí se žalovaným, že byl rozsudek ESLP ze dne 12. 7. 2012, již překonaný. Žalobce taktéž poukazuje na špatné podmínky v tureckých věznicích. Uvěznění by navíc žalobci znemožňovalo rozvoj jeho duchovního života, který pro něj představuje neodmyslitelnou část života. Žalobce nelze taktéž považovat za řadového věřícího hnutí, neboť je jedním z duchovních průvodců hnutí.

14. S ohledem na uvedené žalobce žádá soud, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. K napadenému rozhodnutí dodal, že nemohl přehlédnout zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobce, když ji podal až téměř po dvou letech nelegálního pobytu na území České republiky a zároveň poté, co byl jeho nelegální pobyt českými orgány odhalen. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba požádat o mezinárodní ochranu co nejdříve a vždy již v první zemi (tedy ve v případě žalobce).
16. Na základě uvedeného žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
17. Proti této argumentaci žalovaného podal žalobce repliku, neboť ji považuje za zcela irelevantní pro účely posouzení důvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce má za to, že v rámci řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti, které z pohledu zákona o azylu za splnění dalších podmínek mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. V jeho případě je proto nerozhodné, že o mezinárodní ochranu nepožádal dříve. Žalobce dodal, že jeho obavy z návratu do vlasti vznikly teprve po jeho příchodu do Evropy, v průběhu jeho pobytu na území České republiky. Jedním z důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu byla neochota nastoupit základní vojenské služby. V době, kdy byl žalobce v postavení studenta, přitom měl z této povinnosti výjimku, resp. odklad, jak i sám vypověděl. Teprve po ukončení studia vznikla hrozba, že by na vojenskou službu musel nastoupit. Kromě toho i členem hnutí se žalobce stal teprve během svého pobytu na území České republiky, takže ani jeho obavy související s členstvím v tomto hnutí dříve nemohly existovat.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

18. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
19. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 8. 1. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 17. 1. 2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti. Uvedl, že se narodil v, je národnosti a dohovíří se anglicky, Náboženství vyznává Nemá žádné politické přesvědčení, je svobodný a bezdětný. Naposledy žil v V roce 2015 odletěl z do na studijní vízum, v roce 2016 odtud přicestoval do České republiky. Měsíc poté zde vstoupil do hnutí V červnu roku 2017 cestoval zpět do V říjnu téhož roku se vrátil do České republiky a už nevycestoval. O mezinárodní ochranu požádal poprvé. K důvodům, které ho vedou k podání žádosti, uvedl, že je a ti jsou v utlačováni, dále se brání nástupu na základní vojenskou službu a je členem hnutí, které není v tolerováno. Také zmínil, že se bojí usmrcení ze strany příslušníků teroristické organizace, který v operuje.
22. Téhož dne pak byl proveden pohovor s žalobcem, který dále doplnil, že do EU se dostal v rámci studentských výměnných pobytů (.....). Přicestoval na univerzitu ve Důvodem pro příjezd do České republiky byla snaha dostudovat magisterský vysokoškolský program, na což si potřeboval vydělat peníze a tak přijel do Brna si hledat práci, kterou měl vyhládnutou přes internet. V listopadu roku 2016 vstoupil v Brně do hnutí Chce zůstat v České republice, do se vracet nechce.
23. Dne 20. 7. 2018 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor, při němž sdělil, že v České republice nemá žádné rodinné příslušníky, má zde přátele z komunity Má celkem pět bratrů a čtyři sestry, rodiče se dali rozvést, když byl malý. Jeho rodina jsou Kurdové, sourozenci tak nemohli studovat, on je jediným, kdo dokončil střední školu. Následně studoval v, zařídil si tam do, kde ve svých studiích pokračoval. Ve škole v musel mluvit a převažujícím vyznáním byl Při výuce se zdůrazňoval nacionalismus. K hnutí konvertoval v Brně v roce 2016 poté, co sem přijel shánět peníze na svoje další studium ve Hnutí na něj udělalo dojem, zejména vegetariánstvím a nenásilností. V roce 2017 se vrátil do vyřídit si nový pas, na turecké ambasádě mu sdělili, že se mu blíží odvodový věk na základní vojenskou službu a jeho odklady pro studium už končí. V mezidobí byl kontrolován policií v České republice, kdy se zjistilo, že se zde pohybuje nelegálně. Do armády nastoupit nechce, i když ví, že jako občan takovou povinnost má přímo z ústavy. Dezerce se bere jako vlastizrada a soudy člověku nijak nepomohou. Do armády nastoupit nechce, protože by tam musel jíst maso a zabíjet jiné Vyznává nenásilí a odmítá zabíjení. Už od raného dětství do armády nechtěl. V armádě nejsou brání plnohodnotně. Má fotky z východu, kde jsou poničené domy. nyní dělá v obdobnou politiku na jakémkoliv místě jako před 100 lety. Obrací se k nacionalismu. zabíjí nejen na území, ale už i v V žilo 5 000, teď je to tam celé zničené. Dle žalobce pokud je člověk a mluví, nemá žádné problémy. Od roku 1980 je zakázána. Od roku 1993 do

roku 1995 pak bylo zakázáno celkem pět stran. Spousta lidí je tam pak ve vězení, kde je třeba i mučena. Po pokusu o převrat v roce 2016 tlak na zesílil, například předseda byl zadržen v listopadu 2016, nyní je ve vězení. noviny jsou pozavírány a TV stanice zakázána. Všechno řídí média, nejsou tam práva a svobody. V hnutí oficiálně neexistuje. Obává se, protože vyznávají a útočí na všechno cizí. tuto organizaci podporuje. Pokud by se nedostal do Brna, přesto by sloužit vojenskou základní službu nešel, byl rozhodnutý v Evropě zůstat a nevrátit se, a to ještě před konverzí k Se státní správou své země, soudy nebo armádou problémy neměl, se nijak neprojevoval. K legalizaci pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců mu brání skutečnost, že pokud se vrátí do, vezmou jej do armády, navíc je ve válečném stavu, bojuje v Jakmile by se ocitl zpět, už by neměl šanci se vrátit. K závěru uvedl, že žije u přítele hnutí a stará se o něj jejich komunita.

24. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v, konkrétně zpráva Ministerstva vnitra: Kurdové, září 2018, ze dne 26. 9. 2018, Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko: Kurdské politické strany, srpen 2018, ze dne 19. 9. 2018, Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko: Vojenská služba, září 2018, Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, září 2018, Informace OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku, říjen 2018, Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018, ze dne 9. 5. 2018, Informace Turecko – Zákon č. 1111 ze dne 21. 6. 1927, překlad obecné části zákona o vojenské službě, listopad 2018, Informace Turecko – Zákon č. 7146 ze dne 26. 7. 2018, Novelizace zákona o vojenské službě, listopad 2018.
25. Krajský soud předně konstatuje, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
26. Krajský soud přistoupil k hodnocení žalobních námitek z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu.
27. Podle § 12 uvedené právní úpravy se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědi žalobce učiněné v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Konstatoval, že nemá žádné politické přesvědčení. Žalobce ve své žádosti jmenovitě uvedl,

že v zemi původu nebyl veřejně či politicky aktivní, nesdělil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by vyvíjel politickou či veřejnou činnost. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

29. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Krajský soud má za to, že žalovaný svůj názor na politickou situaci v Turecku řádně odůvodnil a s vyslovenými závěry se krajský soud ztotožňuje. Žalobce hovoří pouze o obecné situaci v, ta však není v této zemi vystupňována do podoby pronásledování. Žalovaný hodnotí tuto otázku na str. 6 až 7 napadeného rozhodnutí a krajský soud na jeho závěry odkazuje a plně se s nimi ztotožňuje, včetně názoru, že za pronásledování žalobce nelze považovat ani jeho povolání na povinnou základní vojenskou službu, neboť snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
30. Pokud jde o žalobcem zmiňované obtíže spojené s jeho příslušností ke kurdské menšině a nástupem na vojenskou službu, soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu např. rozsudek 4 Azs 34/2011-154, usnesení téhož soudu č. j. 3 Azs 7/2015-31, č. j. 9 Azs 250/2015, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval problematikou kurdské menšiny a osob kurdské národnosti, kteří odmítají vojenskou službu i k jejich případnému trestání v zemi původu. Jedná se např. i o usnesení č. j. 2 Azs 222/2014, č. j. 3 Azs 7/2015-31. Problematickou služby v armádě se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval rovněž v rozsudku č. j. 5 Azs 4/2004. Dle Nejvyššího správního soudu vláda respektuje práva menšiny, pronásleduje pouze povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce. Co se týká problematiky služby v armádě, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že samotné odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, není azylově relevantní. Závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu dopadají i na projednávanou věc. Skutečnosti týkající se stavu lidských práv, postavení kurdské menšiny plynou i ze zpráv založených ve správním spise. Nelze souhlasit s žalobcem, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci, či že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.
31. Soud rovněž připomíná, že z ustálené judikatury např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2003-47 vyplývá, že správní orgán nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku č. j. 5 Azs 24/2003-42. Nebylo žádného důvodu k tomu, aby se žalovaný zabýval otázkou, zda by případný výkon vojenské služby žalobcem nemohl zahrnovat podílení se na páčání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti. Nic takového v průběhu správního řízení žalobce netvrdil. Je

nutno zdůraznit, že podklady pro rozhodnutí nedokládají, že by byli pro svou identitu v pronásledováni či dokonce trestně stíháni. V tomto směru ke změně nedošlo ani po pokusu o převrat v červenci roku 2016, neboť strůjcem pokusu o puč je dle oficiálního prohlášení turecké vlády považován, nikoliv

32. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 citovaného zákona.
33. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
34. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchy ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný v této souvislosti zabýval zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobce. Lze souhlasit s názorem, že žalobce je svéprávnou a práce schopnou osobou, která se dokáže postarat sama o sebe a vydělat si na své živobytí prací. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje a konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze ve výjimečných případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Lze rovněž konstatovat, že žalovaný svoje úvahy řádně odůvodnil, krajský soud se s nimi ztotožňuje, v plném rozsahu na ně odkazuje.
35. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

36. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
37. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
38. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 11 až 13) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.
39. Z výpovědi žalobce nebyly zjištěny dle názoru soudu žádné důvody, které by nasvědčovaly nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu. Z tvrzení žalobce uplatněných v průběhu správního řízení a s přihlédnutím k obsahu podkladů pro rozhodnutí o zemi původu žalobce nevyplývala žádná skutečnost, pro kterou by žalobci hrozilo uložení či vykonání trestu smrti, či že by v případě jeho návratu existovalo reálné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu.
40. Žalobce žádné vážné problémy se státními orgány neměl. Žalovaný přiléhavě poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj
článek 3 Evropské úmluvy
o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Soud sdílí názor žalovaného, že doplňkovou ochranu lze udělit v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu a shledat ji pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí
či může nastat jedině

v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že v případě žalobce takové okolnosti nebyly shledány a pokud by se hypoteticky žalobce přesto dostal do situace předpokládané § 14a odst. 2 zákona o azylu, má ve své zemi zákonné prostředky

a instituce, u kterých se může dovolat pomoci před trestnou činností. Z podkladů pro rozhodnutí se rovněž podává, že nejsou v vystaveni jednání, které by mělo dosahovat nelidskosti či přímo mučení a mělo tak založit hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy.

41. Branná povinnost se týká všech obyvatel, a to bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženské vyznání či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává také Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Také z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/1997, na které poukazoval i žalovaný, vyplývá, že „...povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“
42. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobce měl v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém případném návratu do země původu jakékoliv problémy s tureckými státními orgány. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že z aktuálních informačních pramenů nelze dovodit, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
43. Stejně tak se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že branná povinnost existuje v mnoha zemích a to i těch nejvyspělejších a následné povolání k výkonu vojenské služby nemůže být samo o sobě vnímáno jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení a trestání.
44. Krajský soud se rovněž přiklonil k názoru žalovaného, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ztotožňuje se s argumentací vyslovenou na str. 14 napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy v souladu se zákonem dospěl na základě provedeného správního řízení k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu tak neudělil.
45. Krajský soud rovněž konstatuje, že z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a ani ze zjištění správních orgánů nevyplývalo, že by v České

republiky byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Proto nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu.

46. Krajský soud také poukazuje na výpověď žalobce ze dne 20. 7. 2018, při níž uvedl, že vycestoval do Evropy s cílem se nikdy do nevrátit a do turecké armády nenastoupit. Z tvrzení žalobce tedy vyplynulo, že se rozhodl do vojenské služby nenastoupit ještě dávno předtím, než se stal členem hnutí Argumenty žalobce, že mu právě jeho víra brání v nástupu do vojenské služby, tak nejsou azylově relevantní. Členem tohoto hnutí se stal až po příjezdu do České republiky, v listopadu roku 2016, přičemž se své země vycestoval v roce 2015.
47. Nutno také podotknout, že pokud žalobce má tak vážné obavy z návratu do, mohl podat žádost o mezinárodní ochranu již v první bezpečné zemi, kterou bylo, a to již i hned po svém příjezdu. Pokud žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až 8. 1. 2018, přičemž v České republice je od roku 2016, a to až v okamžiku, kdy měl být jeho nelegální pobyt na území odhalen policejními orgány, svědčí takové jednání žalobce spíše o jeho účelovosti, nežli o existenci azylově relevantních důvodů. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany má být podána bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to jak z hlediska časového, tak z hlediska prostorového (srov. rozsudek ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51). Lze tedy uzavřít, že závěr žalovaného, že žalobce si žádostí o mezinárodní ochranu pouze chtěl zlegalizovat pobyt na území České republiky, za správný.
48. Krajský soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Azylovým řízením za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
49. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno.
50. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. prosince 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně